

**Циганов О.Г.**

*к.т.н., доц.,*

начальник науково-дослідного відділу ДНДІ

МВС України

### **Напрями удосконалення правового регулювання надання адміністративних послуг у сфері правоохорони**

Законодавство у сфері правоохорони щодо надання адміністративних послуг належить до комплексного(міжгалузевого) законодавства оскільки містить норми декількохгалузей права, які регулюють різні види суспільних відносин, що створюютьвідносно самостійну сферу суспільного життя, яка потребує юридично різнорідних способів впливу, що складаються у цілісний комплексний метод. Водночас,сфера надання адміністративних послуг у більшій мірі належить до галузі адміністративного права, оскільки йдеться про суспільні відносини (а саме:адміністративно-правові відносини), що виникають в результаті участі у цих відносинах обов'язкового суб'єкта, що наділений відповідними юридично-владними повноваженнями (орган виконавчої влади, його посадова особа).

Проаналізувавши нормативно-правові акти, що на сьогодні регламентують діяльність правоохоронних органів України щодо надання адміністративних послуг фізичним та юридичним особам, доходимо висновку, що основний нормативний акт, який регулює зазначені правовідносини – Закон України“Про адміністративні послуги”– є на сьогодні недосконалим. До недоліків цього законодавчого акту слід, зокрема, віднести: недосконалість визначення поняття “адміністративна послуга”; неповне визначення кола реальних суб'єктів надання адміністративних послуг, недосконалість визначення критерію плати за послугу; невизначеність критеріїв якості надання адміністративних послуг, стандартів надання послуг і, відповідно, системи контролю за забезпеченням цієї якості.

Крім того, дія Закону України “Про адміністративні послуги” не поширюється на відносини щодо надання органами та підрозділами Національної поліції України адміністративних послуг у сфері обігу зброї. Ці відносини регулюються підзаконними нормативними актами. Для усунення зазначеної колізії в законодавстві нині необхідно прийняти Закон України “Про зброю”, який має бути спрямований на врегулювання питання обігу зброї в Україні, в тому числі й процедурних аспектів надання відповідних послуг.

Також слід звернути увагу, що положення підзаконних нормативно-правових актів, якими затверджуються переліки платних адміністративних послуг правоохоронних органів і розмір плати за їх надання, вступають у протиріччя із п. 4 ч. 1 ст. 5 Закону України “Про адміністративні послуги”, відповідно до якого платність або безоплатність надання адміністративної послуги встановлюються виключно законами, які регулюють суспільні відносини щодо надання адміністративних послуг [1].

Серед недоліків відомчого правового регулювання у сфері надання адміністративних послуг слід відмітити й те, що ряд нормативно-правових актів МВС України не можуть бути чинними та застосовуватися працівниками підрозділів поліції, оскільки їх положення не відповідають діючій законодавчій базі, в тому числі Закону України “Про Національну поліцію”, оскільки у цих документах серед суб'єктів надання адміністративних послуг до цього часу фігурують працівники міліції й здійснюється посилення на Закон України “Про міліцію”.

Отже, на сьогодні механізм нормативно-правового регулювання суспільних відносин у сфері правоохорони потребує подальшого вдосконалення, оскільки характеризується наявністю певних проблем, протиріч та невідповідностей, а також не повною мірою відповідає вимогам практики.

Також зазначимо, що одним із способів правового регулювання надання адміністративних послуг у сфері правоохоронної діяльності, є здійснення стандартизації та регламентації надання відповідних послуг. Адже запровадження стандартів та адміністративних регламентів надання державних послуг є основним інструментом підвищення їх якості та доступності. Упорядкування процедурного та організаційного аспектів сприятиме оптимізації витрат на надання таких послуг, а отже, підвищенню ефективності діяльності суб'єктів надання адміністративних послуг і якісному поліпшенню стосунків держави та суспільства.

Для забезпечення розвитку системи надання адміністративних послуг, в тому числі у сфері правоохоронної діяльності, більшість дослідників, що займається цією проблематикою, окрім зазначених вище процедурних аспектів взаємодії органів публічної влади з приватними особами, пропонує також законодавчо врегулювати питання оплати адміністративних послуг, переліки адміністративних послуг, в тому числі тих, що надаються через сервісні центри, забезпечення системи контролю за порядком та якістю надання адміністративних послуг й питання відповідальності за їх порушення. Крім того, рекомендується особливу увагу приділяти питанням децентралізації базових, найбільш популярних серед споживачів адміністративних послуг, а також впровадженню електронного урядування.

Зрештою, слід наголосити, що без прийняття Верховною Радою України також Адміністративно-процедурного кодексу України (або ж Закону України “Про адміністративну процедуру” за більш сучасною версією назви) та Закону “Про перелік адміністративних послуг та плату (адміністративний збір) за їх надання” у сфері правового регулювання відносин стосовно надання адміністративних послуг, в тому числі правоохоронними органами, залишається багато прогалин, насамперед у частині регламентації процедури надання таких послуг, визначення їх платності (безоплатності), встановлення конкретних розмірів плати за їх надання тощо. Зазначене негативним чином впливає на якість і доступність адміністративних послуг, а також виступає одним із основних корупційних ризиків при наданні таких послуг органами публічної влади, в тому числі у сфері правоохоронної діяльності.

***Список використаних джерел:***

1. Про адміністративні послуги: Закон України від 6 вересня 2012 р. № 5203-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 76. – Ст. 3067.